
Praksis fra Tyskland godkjennes ikke som del av spesialistutdanningen i Norge

KORRESPONDANSER

TRINE FINNES

SIV FREDLY

Legeforeningen har gjort et prinsippvedtak om at assistentlegetjeneste utført som "Arzt im Praktikum" (AiP) verken skal godkjennes som ledd i norsk spesialistutdanning eller gi ansiennitet ved ansettelse. Temaet har tidligere vært tatt opp i Tidsskriftet nr. 18/2000 og 21/2000 (1, 2).

Spesialistrådets argumenter mot å godkjenne AiP er at kandidaten ikke har full autorisasjon, og at det er en del av studiet/grunnutdanningen. Vi mener derimot at deler av tjenesten bør godkjennes, og vil her gi en fremstilling av hva AiP egentlig innebærer.

AiP er de 18 første månedene man arbeider som lege etter endt studium i Tyskland. Den som er AiP er ikke lenger student, men lege (Bundesärzteordnung § 10 Abs. 4). Man blir ikke tildelt stillingen, men må søke på samme måte som man søker på assistentlegetillinger. Forut for dette har man hatt Praktisches Jahr (henholdsvis fire måneders tjeneste ved indremedisinsk, kirurgisk og valgfri avdeling), som sikrer bredde i den praktiske utdanningen til legeyrket. AiP-arbeidet ved en klinisk avdeling består i vanlig assistentlegearbeid med postansvar og vaktordning. I motsetning til norske turnusleger blir den som er i slik tjeneste, opplært i og utfører selvstendig prosedyrer som gastrokopier, ultralydundersøkelser, kirurgiske inngrep osv. Dersom sykehuset man arbeider i er godkjent som utdanningsinstitusjon for den aktuelle spesialiteten, blir AiP-tjenesten godkjent som en del av spesialistutdanningen. Dette er blant annet fastslått i § 4 Abs. 1 Satz 2 der Weiterbildungsordnung (regler for spesialistutdanning) der Ärztekammer Schleswig-Holstein. (Øvrige Bundesländer har samme ordning.)

I svar på søknad om godkjenning av AiP i relasjon til spesialistreglene erkjenner Legeforeningen på sin side å være "kjent med at tyske myndigheter *etter nærmere vurdering* kan godkjenne AiP-tjeneste som ledd i tysk spesialistutdannelse". Denne formuleringen får det til å høres mer ut som et unntak enn en regel at tjenesten blir godkjent. I realiteten er det slik at det er sykehusets status som utdanningsinstitusjon,

og ikke hvorvidt man er AiP eller lege med full autorisasjon, som avgjør om tjenesten teller som spesialistutdanning. Det betyr at de fleste får godkjent AiP-tjenesten som ledd i spesialiseringen.

Spesialistrådet i Norge har altså likevel valgt ikke å godkjenne de første 18 månedene som assistentlege etter fullført tysk utdanning som spesialistutdanning (selv ikke når tjenesten er utført som assistentlege ved norsk utdanningsinstitusjon). Dette synes både ulogisk og urettferdig. Man kan stille seg tvilende til om det i juridisk sammenheng vil være tilstrekkelig å ”anse AiP som en del av det tyske medisinstudium”, slik Legeforeningen formulerer seg ved henvendelser angående dette.

LITTERATUR

1. Løndalen B, von Schweder GJ. Praksis fra Tyskland godkjennes ikke som del av spesialistutdanningen i Norge Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 2193.
2. Bretthauer M, Kalager M. Praksis fra Tyskland godkjennes ikke som del av spesialistutdanningen i Norge Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 2580 – 1.

Publisert: 30. november 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 10. juli 2026.